

MARTINUS CENTER KLINT

Den andliga världen – vårt sanna hem

Veckokurs 4 –10 september 2022

MARTINUS CENTER KLINT

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk. Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk

Den andliga världen – vårt sanna hem

Mellan våra fysiska liv får vi en paradisuplevelse i den andliga världen. Det är en värld som består av andlig materia eller elektriska medvetandefält, där vi får våra högsta drömmar uppfyllda. Många människor som har haft en näradöden-upplevelse berättar om möten med ”nära och kära” som redan har gått vidare till det andliga planet, men också om mötet med ett strålande kärleksfullt ljus, något som liknar en kosmisk glimt. Vi ser på några näradödenupplevelser och läser utvalda delar ur Martinus verk.

DAGSÖVERSIKT

Måndag	Text:	Genom dödsriket (<i>Genom döden</i> , kap. 2)	sid. 1–9
Tisdag	Text:	Genom dödsriket, forts. (<i>Genom döden</i> , kap. 2)	sid. 9–15
Onsdag	Text:	Genom skärselden och paradiset – 2 (<i>Kosmos 3/2014</i>)	sid. 16–23
Torsdag	Text:	Döden och paradiset (<i>Genom döden</i> , kap. 6)	sid. 23–31
Fredag	Text:	Döden och paradiset, forts. (<i>Genom döden</i> , kap. 6)	sid. 32–36

Måndag

Genom dödsriket (*Genom döden*, kap. 2)

Livsriket och dödsriket

2.1. Det vi kallar dödsriket är inte så lätt att förstå, och det är heller inte så lätt att förklara dödsriket för människor av i dag, för de är mentalt inställda på att det är en tillvaroform för sig, men det är det inte alls. Vi talar helt riktigt om en fysisk upplevelse och en andlig upplevelse, men jag ska gärna försöka visa att det bara finns ett enda slags upplevelse, och det är den andliga upplevelsen, och det finns bara ett enda rike, och det är livsriket. Det finns över huvud taget inte något dödsrike.

Den fysiska organismen är ett redskap som leds av elektriska krafter

2.2. För att förstå det måste vi se lite på vår egen fysiska organism. Människornas stora övertro är, att de tror att den fysiska organismen är själva väsendet, men det är den inte alls. Vi kan lätt iaktta att varenda del av den fysiska organismen dirigeras av något vi inte kan se. Vi ser att händer, armar och ben blir dirigerade. Vi känner att det är något i oss som dirigerar tingen, som dirigerar organismen till att promenera, att gå, se och höra. Det är således något i organismen som är herre över organismen, något som använder den för att ge sig till känna inför omgivningen. Organismen är alltså ett redskap.

Man kunde kanske tro att hjärnan är sätet för det levande väsendet, men det kan den alls inte vara, för den är uppbyggd som varje annan apparat. Man kommer att se att den är en elektrisk mottagar- och avsändarapparat. Genom denna apparat går alla de strömmar, de krafter, genom vilka vi leder den fysiska organismen. Då dessa krafter således är elektriska krafter, är vi tvungna att erkänna, att de tillhör en annan kategori av materia än den fysiska. I vår organism har vi elektriska ledningar i form av nerverna, och vi måste inse att det hela sker efter vår egen önskan.

Jaget och organismen

2.3. Vill vi röra handen, måste den dirigeras till det. Vi ser att den fysiska organismen är ett redskap som blir dirigerat, men vi ser inte av vem. Men inom oss kan vi förnimma något som vi kallar vårt jag. När vi säger: Jag vill, jag hade, jag var glad osv., uttrycker vi således genom begreppet "jag" det något som dirigerar organismen. När detta jag således kan dirigera den fysiska organismen till olika handlingar, till olika tillstånd, till att utföra olika ting, så måste detta jag ha en struktur, från vilken det utgår krafter som genom hjärnan kan få den fysiska organismen att fungera.

Jaget måste ha en struktur med vilken det kan ta emot de intryck som uppstår vid organismens beröring med omgivningen, alltså genom de fysiska sinnena. Denna struktur och dess förbindelse med detta jag är i verkligheten det sanna väsendet, det andliga väsendet. Här på det materiella planet kan vi inte iaktta jaget och dess andliga struktur, vi kan bara konstatera dess verkningar genom dess fysiska redskap. Där

kan jaget uppfatta, tala och uttrycka sin vilja och sin handlingskraft. Vi ser alltså att det existerar en kraft som dirigerar den fysiska kroppen.

Vad är det för en kraft? Ja, det är ju viljekraften, och den uppstår av våra önsknings och begär, och så förnimmer vi ju också denna kraft. I medvetandet känner vi den som önsknings och begär, men utåt till är det en ström som går in igenom hjärnan och förs genom dess olika center, genom vilka organismen kommer att utföra det som jaget önskar.

Vi upplever inte på det fysiska planet, utan i den andliga strukturen

2.4. Vad gäller det vi kallar fysisk upplevelse måste vi lära oss förstå, att det är helt uteslutet att vi kan uppleva något på det fysiska planet, för det består uteslutande av olika rörelsearter. Det gör detsamma vad vi pekar på av fasta, flytande eller gasformiga ämnen, alla är de i den djupaste analysen bara rörelsearter. Vi måste därför nå fram till att förstå, att hela den fysiska världen, dess vintergatssystem, klot, hav, kontinenter, dess träd och växter, bara är kombinerade rörelseformer. Vi säger, det är ett träd, det är himlen, det är en stjärna, men det upplever vi inte på det fysiska planet, för där är det ju bara rörelse. Vi upplever att vi har några sinnen i den fysiska organismen, och dessa sinnen kan ta emot intryck, de kan reagera på dessa rörelsearter. Dessa intryck och dessa reaktioner går genom nerverna till hjärnan, där de så utlöser de elektriska impulserna, som går vidare in i den andliga strukturen. I denna andliga struktur, där vi har förmågor, talanger, minnen och vetande, ombildas dessa reaktioner till det vi kallar träd, himlen, havet, djur osv. Allt detta blir inte till i den fysiska organismen eller i hjärnan, det blir till i den andliga strukturen, som man kunde kalla den andliga hjärnan.

I den andliga strukturen har vi således det verkliga upplevelsecentret, och alla upplevelser utan undantag hamnar här, och här blir de till det vi kallar tingen. Här blir tingen till det vi uppfattar dem som. Vi uppfattar ju inte havet eller stjärnorna som rörelse, vi uppfattar inte allt detta som rörelse, utan vi uppfattar dem som ting, vi uppfattar dem som ljus, färger och volym. De utgör således reaktioner.

Impulser från förnimmelsen går alltså in till hjärnan, och alltefter den reaktion som uppstår, går de som elektriska impulser av en motsvarande särskild struktur vidare in i medvetandet för att där bli igenkända. I medvetandet har vi nämligen något att känna igen med, för allt det vi tidigare har upplevt har vi i ett slags kartotek, i en andlig struktur, där det automatiskt sker en konfrontation med de upplevda tingen, varvid den kunskap som vi uttrycker tingen med uppstår. Det innebär alltså att själva upplevelseprocessen inte äger rum i den fysiska hjärnan.

Upplevelse och avsändande av impulser

2.5. När ni ser mig stå här och tala och ni hör mina ord, säger ni att detta försiggår här på det fysiska planet, men det gör det inte. Rent fysiskt skulle ni inte alls kunna uppleva något, det sker enbart genom att dessa rörelsers reaktioner äger rum, och därefter går in genom hjärnan till den andliga strukturen, där det nästan sker ett mirakel, nämligen att de blir till vår livsupplevelse.

Detsamma sker också när vi sänder ut impulser. När vi får en önskan eller ett begär, till exempel att vi ska gå dit, att vi ska göra eller säga det eller det, så uppstår bilden ju inte i den fysiska hjärnan, utan inne i vår andliga struktur. Vi önskar alltså ge denna bild till känna och omforma den till rörelsearter i den fysiska materien, och det sker ju också genom att sända ut medvetandedetaljer.

Vi tar emot och upplever detaljer, och vi sänder ut detaljer, genom vilka vi uttrycker upplevelsen av livet. Alltsammans äger rum i en andlig struktur.

Det är viktigt att komma till klarhet om detta, för annars kan man inte förstå hur tillvaron kommer att bli när man mister den fysiska organismen. Man måste lära sig förstå, att bakom den fysiska organismen finns en stabil, permanent struktur som fortsatt existerar efter att den fysiska organismen har gått under.

Det verkliga väsendet är bortom den fysiska världen

2.6. Det är också en stor lycka att upplevelsecentret inte är i den fysiska organismen, för då skulle vi ju komma att upphöra med att uppleva något, och då skulle det faktiskt vara en verklig död. Men nu kan det inte bli någon död, det kan inte bli något särskilt avstannande i upplevelsen, eftersom upplevelsecentret är i den andliga strukturen. Denna andliga struktur är i ett tillvaroplan som ligger bortom det fysiska planet, bortom de rörelsearter som det fysiska planet utgör.

Vi ser således här hur hela livsupplevelsen äger rum i den andliga strukturen, men den sker automatiskt och i ett sådant blixtempo att vi ögonblickligen ser tingen. Vi tänker inte på denna process som äger rum i denna väldiga ljusglimt där reaktionerna upplevs och sänds vidare, blir till impulser, går över till vårt andliga system, blir igenkända och bekräftade som det ena eller det andra. Det sker på bråkdelar av sekunder – så underbart och fullkomligt är detta.

När jag nu förklarar allt detta, är det nödvändigt att ni förstår, att det inte är något fysiskt upplevelsetillstånd. Ett "fysiskt upplevelsetillstånd" är ett felaktigt uttryck. Det är riktigt att vi har kontakt med den fysiska världen, men vi måste lära oss förstå att det är sinnena som ombildar det fysiska rörelsetillståndet. Alla de mångfaldiga rörelsearterna ombildas genom sinnesuppsättningen till de detaljer som vi uppfattar, och som vi ger bestämda uttryck. Således kan vi se att det verkliga väsendet ständigt är bortom den fysiska världen.

Jaget är skaparen och det högsta i det levande väsendet

2.7. Vi förnimmar vårt jag och att våra önskningar och begär utgår från detta jag, och därför måste vi se lite närmare på jaget. Jaget är alltså skaparen eller det högsta i det levande väsendet.

Skaparen kan inte vara skapad av det skapade, det är omvänt. Det är skaparen som är upphov till det skapade. Därför måste skaparen vara en evig realitet, och skaparen är då höjd över alla dessa detaljer som vi upplever.

När vi ser en människa eller ett djur, är dessa väsen i realiteten varken människa eller djur. Det är inte den sanna identiteten för det verkliga

väsendet. En människa eller ett djur som vi ser, är något skapat. Djuret har skapat sitt tillstånd, sin djuriska form, människan har skapat sin mänskliga form, och väsendets verkliga andliga struktur är höjd över denna form. Och eftersom organismen bara är ett redskap för jaget, kan jaget ju inte vara identiskt med redskapet.

En man som kör en bil är inte identisk med bilen, och således är ett jag med sin andliga kosmiska struktur heller inte identiskt med redskapet eller organismen, som det ju arbetar genom. Det är mycket viktigt att få det inpräntat och komma att förstå detta. Jag kan självklart inte förklara det tillfredsställande i ett kort föredrag, men jag försöker påpeka de realiteter som ska efterforskas, och genom vilka ni så kan komma att se det som sannolikt.

När organismen blir utsliten

2.8. Vi ser således ett evigt jag med en evig struktur bortom den fysiska organismen. Vi har ju sett många fall av hur den fysiska organismen blir till, och vi ser också att den är föremål för slitage. Organismen slits ut precis som andra apparater, den kan inte bestå för evigt. Det kosmiska väsendet använder sin organism utomordentligt mycket. Hela tiden går det strömmar genom organismen, utifrån och in, inifrån och ut, hela tiden äger denna elektriska funktion rum, hela den andliga strukturen hör in under de elektriska områdena.

När vi nu ser denna organism bli utsliten, säger vi att den blir gammal. Vi ser att gamla människor blir skröpliga, ögonen ser inte så bra som förr, hörseln är inte så bra, blodomloppet försvagas, det är många, många ting som efter hand försvagas. Till sist blir organismen sådan att den inte längre är användbar, och då sker en automatisk befrielse från organismen, och det är ju enbart gudomligt. Det är ju underbart att det verkliga väsendet kan bli frigjort från en sådan defekt organism, och att det får en chans att kunna uppleva och skapa en ny organism.

Denna process, denna befrielse från den fysiska organismen, är alltså det vi kallar döden. Vi ser att en sådan organism plötsligt är livlös, att det är något som saknas. Vi ser att det som förut genomströmmade organismen, det som förut strålade genom ögonen, som upplevde och var levande, är försvunnet. Det syns tydligt att detta liv helt har försvunnit, att det saknas något osynligt. Det något som vi bara kunde se genom dess verkningar på organismen saknas, och således är det verkliga väsendet nu befriat från denna organism.

Upplevelsen blir till på det andliga planet

2.9. Så kommer den stora frågan: Vad sker när det verkliga väsendet blir befriat från organismen? Hur kan det då uppleva? Ja, som sagt sker upplevelsen inte på det fysiska planet, utan på det andliga planet. Ingenting alls hindrar att vi fortfarande kan uppleva i den andliga strukturen, för den har inte tagit skada. Det enda som sker är att denna struktur inte längre kan komma i kontakt med de fysiska rörelsearterna. Vi kan inte längre uppleva de fysiska detaljer som skulle bli till fysiska ting i vårt medvetande.

Vi kan alltså inte längre uppleva fysiska ting, men vi har en mängd minnen av upplevda ting, vi har ett vetande, och vi kan fortfarande skapa. Vår tankefunktion fungerar, vi kan fortfarande tänka, och detta att tänka är att forma bilder av de detaljer som vi kallar färger, ljus, och alla de många ting som dessa rörelsearter har blivit omformade till av sinnena.

Denna tankefunktion äger ständigt rum, men nu har det skett en förändring: medan väsendet var bundet till den fysiska organismen, verkade tankebilderna som något svagt, något stilla, något djupt inne i oss, något som inte alls kunde mäta sig med de fysiska upplevelserna, alltså reaktionerna från de fysiska rörelsearterna, som är synnerligen kraftiga. Varför är de då så kraftiga? Det är de därför att vi genom våra fysiska sinnen och genom den fysiska organismen är vana vid att arbeta med dessa väldiga, grova rörelsearter, alltså det vi kallar fysisk materia.

Makrokosmos, mellankosmos och mikrokosmos

2.10. Den fysiska materien tillhör det makroväsen som vi lever i. Alldeles som vår egen organism är befolkad med oerhört många levande mikroväsen, som har sin livsupplevelse inuti oss, så lever vi också inne i ett stort makrokosmiskt väsen, som i sin tur lever inne i ett ännu större väsen, och så fortsätter det.

Det är detta makrokosmiska område som vi kallar Gud, och då passar det ju att ”i honom är det vi lever, rör oss och är till”. Denna makrokosmiska materia eller detta makrokosmiska väsen är ju av ett mer gigantiskt tillstånd och format än det vi representerar.

Som människor, djur, växter och andra väsen i detta makrokosmos existerar vi som ett mellanting mellan makrokosmos och mikrokosmos. Vi lever således i ett mellankosmos, och detta mellankosmos har ju sin materia, och det är den normala materien för oss. Det är den materien vi använder som tankemateria. När vi är frigjorda från den makrokosmiska materien, alltså den fysiska materien, är vi i verkligheten i vårt normala element, då är vi inne i vår egen primära värld. Denna värld är vår värld. Så länge vi är bundna till den makrokosmiska organismens materier, är vi bundna till en främmande värld.

Varför är vi bundna till den fysiska materien? Varför ska vi arbeta med den, när den kräver mycket större kraft? Vi måste bygga upp en organism av fysisk materia, och det är för att vi genom denna kan lära oss att tänka, men det kan jag inte fördjupa mig i här, utan bara kortfattat beröra. – Vi är alltså hänvisade till att under en period vara knutna till detta makrokosmiska väsen, vara i dess organism, vara knutna till dess materia, och det är genom att arbeta med denna materia som vi kommer att uppleva logik.

Vi lär oss att tänka logiskt på det fysiska planet

2.11. Genom att arbeta med den fysiska materien upplever vi dess reaktioner via våra sinnen, och om de inte befordras logiskt, uppstår smärta och lidande. Bara när vi handlar fullkomligt logiskt är vi fria från smärta och lidande. Detta att handla logiskt innebär att vad vi än gör med våra sinnen, vad vi än iscensätter, ska det i sitt slutfacit vara till

glädje och välsignelse för levande väsen. Där det inte är så, blir det olyckliga tillstånd, och därför ser vi också att mänskligheten nu genom många liv är bunden till denna tillvaroform. Djuren och växterna är också inne i denna tillvaroform, för det ska också bli en livsbetingelse för dem att bli logiska.

Dessa olyckliga tillstånd kan inte upplevas på det andliga planet där fysiska smärtor inte kan uppstå. På det andliga planet kan man inte uppleva lidande, där rättar sig materien efter väsendets tankar. Det väsendet tänker, blir till i andlig materia. Den andliga materien är vår egen primära materia, och den lystrar så lätt till tanken. Där behöver vi inte ha fingrar eller händer, krafter eller hästkrafter för att forma våra önskningar, de formar sig med hjälp av vår vilja och vår begåvning.

Vi måste förstå att vi inte skulle kunna förvärva någon begåvning på ett plan där materien lystrar blint. Vi måste lära oss att göra sådant som får materien att forma figurer och bilder, skapa skönhet och glädje, skapa ljus och lycka. Det skulle vi inte kunna lära oss på ett plan där det inte fanns smärtsamma verkningar, där det inte kunde märkas att vi handlade fel.

Den andliga världen skulle inte betyda något för oss eller för något annat väsen, om det inte fanns reinkarnation, det vill säga de periodvisa inkarnationerna i den fysiska materien varvid vår förmåga att tänka kunde uppstå. Innan denna förmåga uppstod, kunde vi bara slunga ut impulser som ett litet barn som inte kan tala, utan bara kan slunga ut oartikulerade ljud. Men efter hand lär sig barnet att använda denna ljudets kraft och forma den till det skönaste språk, till tal, till sång osv.

På det fysiska planet lär vi oss således att tänka logiskt, och att tänka logiskt är detta att allting ska vara till glädje och välsignelse för levande väsen, och därför gäller det att nå fram till att kunna manifestera kärlek till nästan.

Utvecklingen sker på det materiella planet

2.12. Människorna är således inne i en undervisning och en utveckling på det materiella planet, där några har kommit längre än andra. Några väsen har för länge sedan kommit förbi denna utveckling och har nått upp till att bli fullkomliga, så att de inte längre behöver komma ned på det materiella planet.

Väsendet kan inte förbli i samma redskap ända från växten och vidare upp, redskapet måste ju bytas ut. Efter hand som väsendena uppnår större och större begåvning, förblir inte redskapet tillräckligt bra. Hur skulle vi kunna manifestera och utveckla oss i en ormkropp? I en ormkropp skulle vi inte kunna göra allt det som vi nu kan göra. Redskapet måste efter hand byggas om och utvecklas. Därför är det nödvändigt att vi har detta skifte av organismer.

När vi lever utan den fysiska organismen, lever vi i den så kallade tankevärlden, men nu ska ni inte tro att denna tankevärld är mer överklig eller slumpmässig; det är den inte. Den är en väldigt levande, realistisk värld, ja, den är kanske ännu mer realistisk än den fysiska. Den andliga världens detaljer består ju av de tankar och tankeskapelser som väsendena har lärt sig i sina fysiska inkarnationer.

Den andliga världen är indelad i elektriska sfärer med var sin våglängd

2.13. Den andliga världens större eller mindre skönhet är alltså avhängig av vilket utvecklingssteg som människorna står på. Olika människor är upphov till de olika tankearterna, och därför blir den andliga världen indelad i olika sfärer. Den andliga världen är inte sätet för smärtupplevelser och lidandetillstånd, den är en ljusets värld.

Det kan inte nog poängteras att det inte finns någon anledning att vara rädd för döden, när den försiggår på ett normalt sätt. Det är en ljusets värld, men ljuset är inte lika starkt överallt, och därför måste denna värld vara indelad i zoner eller elektriska sfärer, inom vilka särskilda våglängder gör sig gällande. I en sfär med en bestämd våglängd kan det inte komma väsen, vilkas tankearter består av andra våglängder. Där får väsendena var sina områden, men här i den fysiska världen lever helt olika väsen tillsammans, här lever onda och goda bland varandra, här är det både sorg och glädje. Här förekommer de skönaste kärlekshandlingar samtidigt med de förfärligaste förbrytelser, här är allting blandat och hoprört, men det är ju just för att göra undervisningen så mycket intensivare. Detta kan inte äga rum på det andliga planet.

Tisdag

Genom dödsriket, forts. (*Genom döden*, kap. 2)

Upplevelserna på det andliga planet

2.14. När väsendet dör, eller rättare sagt blir befriat från den fysiska organismen, får det inte längre impulser från den fysiska världen och har således ingen upplevelse av det fysiska. Men vad upplever det då? Ja, då upplever det allt det som hör till det andliga planet. Inte desto mindre är det högst olika vad människorna kommer att uppleva. Man får ett underbart uppehåll i de andliga världarna, om man är humant inställd och glad för att hjälpa andra, och om man inte går med dåligt samvete och inte har lurat och bedragit eller har något otalt med andra. Har man således levt ett gott liv och levt lycklig med sin omgivning, får man ett underbart uppehåll i de andliga världarna.

Vad sker när en människa håller på att dö av ålderdom? I regel sker det att hon nästan börjar önska denna befrielse, eftersom kroppen är försvagad. Hon känner sig vara i en väldig frid. Hon har redan en väldig utstrålning eller ett våglängdsområde där hon känner frid. När en sådan människa dör, vaknar hon liksom upp och nästan ser det hela som det var i den fysiska världen därför att hon ännu har ett fysiskt vane-medvetande. Hon är van vid att se himmel och hav, hon är van vid att se de fysiska företeelserna och tänker därför ännu på det sättet. Dessa vanetankar formar således genast en motsvarande värld, så hon märker inte så stor förändring, men det kommer så smått. Något av det som människan i regel märker snabbast är att hon möter väsen som har dött

för länge sedan, men som hon har känt, väsen som hon har hållit av och varit god vän med. Dessa väsen är ju inställda på att hjälpa den människa som kommer ditin, och hon börjar så upptäcka hur hennes tankar formar sig. Hennes tankevärld blir efter hand så stark, att den blir till en värld som är lika stark och framträdande som den fysiska världen tidigare var.

På det andliga planet finns det olika våglängder

2.15. Den avlidna människan upptäcker också, att genom att ställa in sig på ett annat väsen kommer hon på våglängd med detta väsen, och hon kan därmed ögonblickligen komma i kontakt med det. Väsendena behöver inte vandra eller resa med tåg osv., allt är visionärt. Nu befinner sig väsendena fullständigt i en elektrisk struktur, och utsändningen av deras tankar försiggår på detta elektriska vis. Vi har något liknande i vår egen television med dess elektriska krafter, men på det andliga planet sker det i ett fint organiskt system där man kan komma i kontakt med avlidna vänner och andra andliga väsen.

På det andliga planet kan väsendena verkligen komma att uppleva fantastiska och underbara ting, eftersom de inte har mörka tankearter. Om de vore onda, eller de vore bittra över något, skulle de inte uppleva döden på detta underbara sätt. Här talar jag om de människor som är kärleksfulla, som är utomordentligt humana och förstående inför andra. Sådana människor kan få en så underbar övergång till det andliga planet att de kommer samman med vänner och andra väsen som är lika kärleksfulla. Hit till denna sfär kan nämligen inte andra väsen komma än de som har samma kärlek, samma humana utveckling. Väsen som är lägre, kan inte komma in här.

Högre väsen kan dyka upp, och dem kan de se och uppleva, vilket i sig självt också är en strålande upplevelse. De har därför tillgång till att vara och leva i ett väldigt gudomligt, fredligt tillstånd i detta människoriike.

Om nu de avlidna har en religiös föreställning eller något som de anser vara det mest kärleksfulla och bästa, ja, då kommer de också in i detta religiösa fälts område och ser detta fält som något ljust, något gudomligt, något vackert, och här blir de då inspirerade.

Intelligensmänniskor i visdomsriket

2.16. När en människa, som är mycket vetenskapligt inställd och specialist i forskning, söker vetande, blir hon förd till visdomsriket, som är nästa andliga plan. Där kommer hon att kunna uppleva alla de erfarenheter och ting som ryms i det område där hon har förmåga att vara. Där kan hon få tillfälle att se vad man har i den riktningen på andra klot. På det kosmiska planet är tillgången till andra klots område ju inte utesluten, för här rör det sig inte om avstånd, utan om tillstånd.

Således finns det enormt mycket att uppleva, men vi upplever bara det som vi har vuxit fram till att kunna uppleva med våra förmågor från det fysiska planet. Med dessa förmågor kan vi så uppleva de skönaste ting man kan uppleva, hur man på andra klot ser på de och de tingen, hur man har format dessa ting, hur dessa människors kroppar ser ut, hur djur- och växtkropparna ser ut. Ja, det är enormt mycket att uppleva.

Vad man upplever beror ju på vad som är ens lycka att studera, vad som är ens lycka att utforska. Allt det kommer man att uppleva, och annars skulle det ju heller inte vara något paradiset.

Det är ju dessa tillvaroformer som Bibeln uttrycker som paradiset utan att riktigt kunna förklara det. Men det är verkligen lyckliga tillstånd, hobbytillstånd, om jag kan säga så. Om väsendet är konstnär, kommer det fram till det största som kan visas inom denna sfär, och där ser det de största konstverken. Där kan finnas konstnärer från andra klot, där kan finnas konstverk av en så underbart skön natur som hon aldrig tidigare har sett maken till.

Väsendet blir stimulerat och förvärvar krafter och förmågor genom vilka en kolossal energi och längtan uppstår efter att återigen skapa på det materiella planet. Det gör detsamma vilken hobby väsendet har, i denna sfär är allt en konstnärlig sfär, en human sfär, en intellektuell sfär. Här finns det ingenting som hör kriget till, ingenting med att lära sig att tillverka atombomber. Det kan man inte se på detta plan, men däremot på ett lägre plan.

Forskning i mordvapen och krig på lägre plan

2.17. På detta lägre plan finns väsen som i hög grad är forskare på dessa områden, och som i särskild grad tycker att man måste skapa de värsta mordvapnen osv. Det är deras högsta intressesfär. Nu får man inte tro att de lever i ett helvete eller blir dömda till att vara i ett helvete av det skälet, men de kommer till just denna sfär där de kan se hur dessa ting kan formas, och hur det eventuellt kan vara format i andra sfärer eller på andra klot där man har något liknande. Och för dem är det ju till den grad en sann lycka och glädje att komma in i ett sådant eldorado, samtidigt som de mörka tendenserna i förhållande till nästan är uteslagna från detta plan. De kan bara vara där om de kan hålla sig fria från avundsjuka, bitterhet, missunnsamhet och sådant. När de är mycket humana, blir de utrensade från sådana realiteter innan de kommer in på dessa plan.

Det finns också väsen som står mycket lägre, till exempel våra vikingar och väsen med samma tendenser. Deras religion är att dräpa och mörda. De har också ett paradiset, men det skulle ju inte hjälpa dem att komma upp i ett paradiset där man ska smeka, där man älskar varandra, de skulle ju tycka att det var veklingarnas paradiset. De kommer till ett paradiset där de verkligen kommer att mörda, där de alla är hjältar, där de åstadkommer en massa kolossala verkningar, där de till den grad är gäster i Valhall osv. Ett sådant paradiset existerar för dem, och således finns det ett paradiset för alla mentala tillstånd. Dessa paradistillstånd är ju tanketillstånd som utstrålar från väsendenas medvetande, och de står formade med färger och ljus i plastisk materia. Det är den andliga världens detaljer.

Den andliga materien formar sig efter tanken och viljan

2.18. I den andliga världen lever väsendena inte på ett fast underlag, en fast jord, kroppen är inte längre nödvändig, och de ska inte använda sina händer. De kan forma en yttre kropp, deras andliga struktur kan forma

tingen med tanken och viljan, så att materien ögonblickligen bildas. Det blir till det de önskar, och det blir så fullkomligt som de här på jorden har nått fram till att kunna skapa.

Ska en konstnär skapa en målning på det andliga planet, blir det inte en målning, utan det blir ett verkligt, stort naturområde med berg, dalar och hav. Det står kilometervis i ett jättelikt format, fullständigt såsom vi ser det här på jorden, alltefter konstnärens förmåga, fantasi och koncentrationsförmåga. Så blir konsten alltså på dessa plan.

Där konsten inte är knuten till den fysiska världen, är den andliga tillvaron gudomlig och kolossalt glädjebbringande.

Hatiska tankar kan ge en svart och mörk tillvaro efter döden

2.19. En kristen människa som är döpt och har lärt sig att man ska vara god, att man inte får stjäla osv., kan efter hand ha tappat tron på det religiösa. Hon stjälar när tillfälle bjuds, hon bryter sig in och tar kassaskåp, som ju har blivit det moderna, ja, hon slår kanske ihjäl och dräper. Vad händer nu med en sådan människa? Jo, en sådan människa har redan haft liv då hon har varit religiös och förstått att man inte ska göra så. Men när en sådan människa dör, har hon ju hela detta förbrytarsinneslag över sig och kan inte komma vidare med det.

Om en människa har mördat någon, om hon dog med hat till någon, så kommer hon att leva vidare i detta hat på det andliga planet. Därför hjälper det heller inte att man begår självmord, för man upplever det inte i den fysiska hjärnan eller organismen, man upplever det i den andliga strukturen. När en sådan människa dör, kommer hon inte att på det andliga planet uppleva det ljusa tillståndet och glädjen över att möta vänner osv., hon kommer däremot att uppleva en svart och mörk tillvaro.

Hennes bekymmer, hennes rädsla för fängelse och hennes hat mot människor kommer att forma hennes omgivning efter detta tanketillstånd. Där finns inget solsken, där finns bara en mörk och grå himmel, hon vadar kanske i gyttja, hon ser kanske en strimma av underbart ljus däruppe, men det är en brant vägg, hon kan aldrig komma dit upp, det är som om tiden står stilla.

Hon kan inte förstå varför. Där finns inget riktigt dagsljus och heller inget riktigt nattmörker. Hon blir förvirrad, och de människor hon möter har samma sinnelag, de är på samma våglängd som hon själv. Hon är som en radioapparat som är inställd på New York, hon kan bara ta in New York, hon kan inte ta in Paris på denna våglängd. Sådana är de andliga eller mentala sfärerna också, de har var för sig sina egna våglängder.

Det är denna moraliska kvalitet, detta mörka sinnelag som människorna har med sig, som gör att de inte kan möta något högre, de kan bara möta väsen av samma format, av samma slag, och de ser allesammans detta grå och trista ljus. De ser aldrig solsken, de ser aldrig något som kan glädja, de ser hela tiden bekymmer, de ska hela tiden spekulera i om de nu har blivit upptäckta. De tror mycket ofta att de ännu lever på det fysiska planet, och så blir de olyckliga.

Skyddsänglar kan suggerera bort de mörka tanketillstånden

2.20. Människor kan inte fortsätta att leva i ett sådant tillstånd som liksom aldrig får något slut eller som är evigt. Men det är gudomligt att det är så, för då börjar de ju tänka att det kanske finns en Gud. Liksom alla andra levande väsen har de också en organisk struktur som automatiskt börjar fungera, och då ropar de på hjälp. De ser att de behöver hjälp, och de förstår att de ska få hjälp, och så kommer hjälpen. Då blir det ljust, då kommer skyddsänglarna.

Skyddsänglarna kan lamslå och suggerera bort den del av väsendets struktur med vilken de kunde uppleva dessa mörka tillstånd. Det görs således omöjligt för dem att kunna minnas något av de mörka ting de har gjort, och de kan inte längre sända ut sådana tankar. Då kan de bara sända ut ljusa tankar som ligger på det plan där de ska ha sitt paradiset. Låt oss nu säga att dessa människor ännu hör till förbrytarna och kan vara onda osv., men de har ju allesammans någon de håller av. Kanske är det en liten hund som de har tyckt om, kanske är det en äktenskapspartner de har tyckt om, och i det finns ändå ett slags kärlek. Det område och den kvalitet av kärlek som de är i stånd att utforma i medvetandet, bestämmer då den sfär av ljus som de kommer in i.

När de kommer in i denna ljussfär, gäller det att ha en hobby eller något de kan glädja sig åt, för då kommer de att uppleva det. De kommer att uppleva det som kan passa in i deras medvetande, och det som kan glädja och liva upp dem. De kan ju inte komma att uppleva de högre sfärerna, visdomsriket och den gudomliga världen, som de inte har förmåga och talang till att förstå, och därför går de så att säga latent och medvetlös fram till salighetsriket, varifrån de så åter ska födas till den fysiska världen.

På det sättet är det för alla väsen. Värst är det då vi verkligen går med onda tankar och med hämndtankar, då vi är svartsjuka, bittra, avundsjuka och missunnsamma. Om vi är fyllda med sådana tankar, om det finns någon som vi hatar när vi dör, kommer det att bli till ett obehag. Därför måste man alltså försöka komma fram till att förlåta.

Den andliga världen är en ljusets värld

2.21. Vi ser således att denna andliga värld är en ljusets värld, den är en vilovärld, den är så att säga en söndagsvärld. Upplevelserna i den fysiska världen blir som sagt formade i den andliga strukturen, och dessa upplevelser utgör ett arbetstillstånd. Här på det fysiska planet formas ju väsendena, och därför är det inte likgiltigt hur de handlar. Vi blir mer och mer vana vid att göra det goda, för ju mer ont vi gör, desto olyckligare öde får vi. – Och ju mer olyckligt öde och lidande vi får, desto väldigare utvecklar sig den humana förmågan, och med den humana förmågan växer ljuset i oss.

Vi kan inte nännas att göra det mörka, vi kan inte nännas att göra det och det, vi blir mer och mer förlåtande inför vår omgivning, vi kan inte bli förnärmade, och vi börjar förstå att de andra inte kan vara annorlunda än de är. Tänk vilken ro, vilken frid det ger i medvetandet att man inte genast behöver reagera, och att man blir avvand från att reagera inför allt detta. Man ser på dessa människor som man ser på växter. Växterna är

inte lika sköna, djuren är heller inte lika sköna. Men man blir ju inte arg på växterna för att de inte är lika vackra. På samma sätt ska man heller inte bli arg på människor för att de inte är just sådana som vi tycker att de skulle vara. Det är ju nämligen den stora olyckan hos människorna. Man vill gärna att de andra ska vara sådana som man själv vill att de ska vara. Men det nyttar ingenting till att man har den inställningen, för vi kan inte göra om naturen. Det är naturen som gör om oss. Det är naturen som har format oss till det stadium som vi nu har kommit till. Den har format oss genom att ge lidanden där vi gör misstag, för hela världsalltet är ett enda stort strålande system som på inget vis tål att det sker avvikelser från dess logik. Där det sker avvikelser från dess logik, sker det katastrofer. Och katastrofen drabbar inte världsalltet, utan den drabbar det upphov som har utlöst den, och det är sak samma om detta upphov har gjort det med vilja eller på grund av okunskap, för verkningen är densamma. Om det vore så, att de som har gjort något av okunskap inte fick verkningarna av sina handlingar, kunde de ju aldrig någonsin lära sig att de hade gjort misstag.

Vårt sätt att vara måste formas i kontakt med universums lagar

2.22. Om man genom ett misstag strör salt i sitt te blir det salt, och då kan man lära sig av det. Om teet däremot blev sött när man strödde salt i det, kunde man ju inte lära sig något. Det hela är så logiskt inrättat att för att kunna vara i harmoni med livet, måste vårt sätt att vara formas i kontakt med universums lagar, och det är därför som vi ska uppleva den fysiska världen.

Vi ska inkarnera i en tung fysisk materia som är en främmande värld, en lånad värld. Vi ska leva i en lånad organism, en lånad materia som är mycket tung att bära. Vi ska vara i allt detta för att därigenom få den gudomliga upplysningen att så ska ni tänka, så ska ni handla, så ska ni vara för att skapa det största gudomliga ljuset, för att vara i kontakt med livet, för att bli ett med Gudomen.

Därför ska man inte vara ledsen för att man ska ned i den fysiska tillvaron, och så är det dessutom den stora glädjen och lyckan att man vet att man blir befriad genom döden. Döden befriar människorna när de råkar ut för alltför stor olycka. Om de blir alltför skadade på slagfältet, blir de befriade från sin organism och kommer in på det andliga planet, och då kan de komma tillbaka och få en ny organism. Vi ser att det hela i verkligheten är gudomligt, och vi ser således odödligheten.

Att älska sin nästa som sig själv och Gud över alla ting

2.23. Jag förstår att ni självklart inte kan vara så övertygade om det jag har sagt, men jag har påvisat de realiteter som ni, genom att studera mina analyser, kommer att kunna få klarhet i. Odödligheten existerar, och lagen är att man verkligen ska älska sin nästa som sig själv och Gudomen över alla ting. Gudomen är ju den organism vi befinner oss i, och det är klart att den kan vi också göra illa, och det är ju inte meningen. Vi ska se till att vara på så vis att vi är till välsignelse för Gudomen, för vi är ju hans hjälpare, liksom våra mikroväsen hjälper oss med att ha en fysisk organism.

Det handlar således om att komma till klarhet om att man ska lära sig förlåta. Inte bara sju gånger dagligen, utan sjuttiosju gånger dagligen, som Kristus säger. När man förlåter så många gånger om dagen, finns det säkert inte mer att förlåta, annars skulle man då vara ett hemskt väsen.

Men det betyder att ingen kan vara annorlunda än de är. De kan ju inte vara utvecklade till högre steg än det de har nått till. Att förvänta sig att de ska utföra handlingar som de inte är utvecklade till, att de ska ha erfarenheter som de gör först om många år, är mycket ologiskt, och det skapar därför olyckliga tillstånd.

Var och en får sitt eget paradiset

2.24. Vi ser alltså att det inte finns någon död, och att var och en får sitt eget paradiset. Det kan vara en svår övergång att dö om man i detta liv är mycket ologisk. Om man är mycket ond och begår mörka handlingar, ska man ju igenom denna skärseld för att få det utrensat, men sedan står ljuset öppet till den grad som man över huvud taget kan tåla. Därefter kan man så gå vidare och födas på nytt utan att bli igenkänd, och ingen kan komma och säga att det var den eller den mördaren, att det var Barabbas, att det var Hitler, som gjorde det och det.

Väsendet återkommer som från en ny uppståndelse, en ny förklarad tillvaro, och kan börja helt från början och bygga vidare på de erfarenheter som det gjorde i tidigare liv. Det är riktigt att det finns människor som är så utvecklade att de kan säga att vederbörande var den och den i tidigare tillvaro, men människor som är så utvecklade är inte intresserade av att avslöja detta, de är bara intresserade av att hjälpa vederbörande vidare.

En självupplevd och en teoretisk upplevelse av odödligheten

2.25. Här har jag berättat om ett sätt på vilket ni teoretiskt kan komma att uppleva odödligheten. Den praktiska och verkliga, egna upplevelsen av odödligheten kan jag inte ge er. Jag har själv upplevt den, och ni kommer att uppleva den. När er humanitet har nått fram till att ge er intuition ett starkare framträdande, kan den plötsligt slå ned i er. Ni känner att ni är odödliga. Ni kan inte förklara varför, men ni vet att ni är odödliga – så verkar intuitionen. Det är den sanna odödlighetsupplevelsen. Jag har som sagt upplevt denna odödlighet, jag vet att jag är odödlig. Men jag har också förmågan att uppleva de realiteter, de lagar och principer, som gör sig gällande på dessa områden, och det är det som jag har försökt ge er en liten glimt av.

Jag förstår hur viktigt det är att man inte ska låta solen gå ned över sin vrede, för man vet ju inte när man ska lämna detta plan. Ju mindre vrede man har, ju mer kärleksfull man är när man ska dö, desto ljusare och lyckligare kommer man in i Guds rike.

Föredraget "Genom dödsriket" hölls av Martinus 23/1 1961 på Martinus Institutet.

Onsdag

Genom skärselden och paradiset – 2 (*Kosmos* 3/2014)

1. Alla levande väsen får ta del av paradiset

Efter att således ha passerat skärselden eller allt det som förekommer som mörka sinnestillstånd hos väsendet, kan vi nu gå vidare och bekanta oss lite med ljusets sfärer eller det så kallade "paradiset". Här måste vi först göra klart för oss att mörkret i sin högsta natur också tillhör ljuset. Det är först då, när de levande väsendena är mätta intill en begynnande leda av mörkerupplevelserna, som "mörkret" gör sig gällande. Det är denna leda som i verkligheten färgar mörkrets upplevelser, som ursprungligen i den kosmiska världsplanen är lika absolut nödvändiga som ljusets upplevelser är nödvändiga. Så länge som det i väsendets organstruktur ännu inte har utvecklats sinnen som har tillräcklig bärkraft för individens glädje- eller lustupplevelse gällande ljusets företeelser, är det klart att väsendet heller inte kan få någon särskilt paradisisk upplevelse i ljusets sfärer, vilket vill säga utanför mörkret eller den dräpande principens domän. Alla dessa väsen kommer då att vara avskurna från att få en verkligt paradisisk upplevelse eller en upplevelse i en glädjesfär utanför den fysiska. Men det är inte meningen att outvecklade väsen inte ska få ta del av paradiset. Absolut alla levande väsen utan undantag går igenom en för var och en anpassad paradisisk sfär, innan de åter kommer tillbaka till den fysiska världen.

2. Rörelse är livets förnämsta kännetecken

Livets förnämsta kännetecken är rörelse. Överallt där det finns rörelse, finns det således liv. Rörelse kan aldrig vid något som helst tillfälle i sin kosmiska natur finnas till utan att vara identisk med en eller annan form av liv. Att vi kanske inte ser detta liv, på samma sätt som när det gäller rörelsen i naturkrafterna, stormen, bränningen, klimatet etc., förändrar inte saken. Då rörelse således är livets uttryck, kommer alla former av rörelse att vara livsupplevelse och livsmanifestation. Den första formen av rörelse här på jorden är mineralenergin. Allt som kommer in under begreppet kristallisering: iskristaller, rimfrostblommor, bergkristaller och alla mineralformationer, är de första formerna av liv på jorden. Men dessa ämnen eller materier kallar vi livlösa ämnen. De är medvetlösa på det fysiska planet. Men de härstammar icke desto mindre från en vaken, dagsmedveten livskälla. Denna livskälla utgör en medvetandesfär som alltså inte är direkt närvarande på det fysiska planet. Därför är våra naglar och tänder utan känsel. "Tandvärk" är ju till exempel inte en smärta i själva tandens ben- eller mineralmateria, utan i stället en smärta i något hos tanden som är förbundet med animalisk materia, i vilken tandnerv är rotfästa i tanden.

3. De medvetlösa automatfunktionerna bakom minerallivet

All denna rörelse i mineralmateria måste utgå från ett upphov av något slag. Att denna energi- eller rörelseart är medvetande eller avslöjar tanke, blir till ett faktum genom den omständigheten att rörelsen är lagbunden.

Den följer en plan och uttrycker därmed en skapelseprocess. Planmässighet är ju detsamma som tankekombination. Vad skulle planmässighet annars vara? Men en tankekombination kan ju inte existera utan att vara medvetande. Medvetande kan i sin tur vara vaket dagsmedvetande eller omedvetna, instinktmässiga automatfunktioner. Således är till exempel alla våra centrala organfunktioner i våra kroppar automatfunktioner. Om inte vårt inre var porträtterat och illustrerat, fotograferat och tecknat, skulle det vara miljontals människor som inte hade en aning om alla de myriader av de funktioner som förekommer utanför deras vakna dagsmedvetande i deras organismer. Allt mineralliv är alltså uttryck för sådana medvetlösa automatfunktioner.

4. En första, begynnande gryning av en värld bortom den fysiska

Men var befinner sig de levande väsen eller de jag, som ovillkorligen måste vara upphov till dessa energier? På det fysiska planet finns de absolut inte. De är inte synliga för något öga, varken med hjälp av mikroskop eller av teleskop. Då detta uppenbarande av planmässig manifestation eller skapelse icke desto mindre är ett levande, orubbligt faktum, blir det samtidigt ett faktum att det finns en zon i tillvaron som inte är fysisk. Och vi har här den första begynnande gryningen av en värld som finns bortom den fysiska världen. Vi står således här inför de första indirekta verkningarna av existensen av en andlig värld. Men en värld som inte har ett vaket dagsmedvetande utåt gentemot den yttre världen, kan ju för det upplevande väsendet endast vara en inre värld. Då dagsmedvetandet aldrig kan svikta, utan alltid kommer att vara närvarande antingen på det ena eller det andra sättet, måste de väsen, vars automatiska funktioner gör sig gällande på det fysiska planet som mineralenergi, ju ha sitt vakna dagsmedvetande riktat mot sin inre värld. Kulminationen av denna tillvaroform känner vi till redan här på det vakna planet som vårt minne. Detta innefattar en inre värld som är uppbyggd av alla de erfarenheter eller upplevelser, behagliga såväl som obehagliga, som vi har upplevt. När vi fördjupar oss i denna inre värld, måste vi vända vår koncentration inåt mot vår egen privata tankesfär och inte utåt mot den yttre världen. Då de väsen som verkar genom mineralmaterien inte har någon fysisk kropp, kan de alltså endast vara koncentrerade inåt i sin egen inre värld. Denna inre värld är dessa väsens upplevelser från tidigare liv. Här upplever de i form av guldkopior allt som de tidigare har upplevt i den fysiska världen. Från denna ljussfär återföds väsendena återigen till den fysiska världen.

5. Den första rövaren på korset var på ett utvecklingssteg som motsvarar naturmänniskans

När det gäller den första rövaren på korset, blev han alltså befriad från skärselden av skyddsänglar och kunde gå in i ljuset. Men vad var det nu för ett ljus? En man, som av naturen är rövare och mördare här på det fysiska planet, är ju ett primitivt väsen, vilket vill säga ett väsen som har inkarnerat i kulturmänniskornas sfär, inte på grund av en gemensam religion eller känsla för moral, utan uteslutande i kraft av tilldragningen mot de särskilt fördelaktiga eller långt bättre tekniska dråpmetoderna. Vad är en ynka tomahawk eller pilbåge vid sidan av kulturmänniskornas

moderna skjutvapen och alla de andra raffinerade uppfinningarna på detta område? När sådana väsen föds in i kulturmänniskans sfär uteslutande med det begäret, men ännu inte har levt ut naturmänniskans lägre moral, kan dessa väsen inte inordna sig under det moderna samhällets juridiska lagar och uppfattas här som "förbrytare" och straffas. Ett sådant väsen var alltså den första rövaren på korset. Ett sådant väsen kunde inte se något fel i sitt eget sätt att leva. För honom var det högsta idealet att vara och en är sig själv närmast. Så var ju det naturliga livet och den naturliga moralen i hans tidigare liv. Och då han i de fysiska livet där han har varit inkarnerad i naturmänniskornas sfär, ännu inte har förändrat sin moral, kan han omöjligt få ett paradiset i samma sfär som kulturmänniskorna.

6. Rövarens eldorado

Då ett sådant väsen inte är någon förbrytare för vår Herre – försynen vet ju att inget väsen kan representera ett högre utvecklingssteg än det som det har nått fram till – ska man inte tro annat än att ett sådant väsen också får sitt paradiset, sin ljus- eller glädjeupplevelse. Hur ser då denna glädjeupplevelse ut? Den blir helt enkelt ett rövares eldorado. När han har tagit sig igenom sitt raserianfall och hat mot samhället, kommer han in i ett naturligt psykiskt tillstånd, som är exakt anpassat till den form för upplevelse, genom vilken han kan känna glädje över tillvaron. Här får han lov att jaga andra människor, genomföra sin kupp med moderna vapen, bli den hjälte som han inte längre har någon helst möjlighet att få vara på jorden. Här mördar och dräper han, det är en sport för honom. Han befinner sig ännu i ett slags Valhallssfär, där detta att leva och dö utan kamp endast kan uppfattas som ett liv för veklingar, trälar och slavar. I detta den dräpande principens paradiset upplever rövaren sitt paradiset. (Här måste man komma ihåg att alltsammans försiggår i hans fantasi. Den fysiska döden existerar inte i den andliga sfären.)

7. Lidandena i den fysiska världen förädlar rövarens sinne

Men så kan livet inte fortsätta. Rövarens fantasi är så begränsad och innehåller så få variationer att han snart börjar trötta ut sig själv. Samma sorts upplevelser blir till klichéer och han längtar efter förändring. Och genom salighetens omedvetna extastillstånd passerar han de högre sfärernas för honom anpassade ljus, vilket vill säga det riktiga människoriket, visdomsriket och den gudomliga världen, för att så vakna upp i salighetsriket, hans egen minnesvärld. Här ser han sina upplevelser i form av lysande minnen, vilka försätter honom i en ny extas i form av glädjen över den fysiska världen. De mörka minnena är fortfarande bundna. Han minns dem inte. Härifrån föds han så tillbaka till den fysiska världen i den miljö och under de förhållanden som han under sitt senaste jordeliv var involverad i vid sin död. Och här börjar så hans begär som naturmänniska återigen att göra sig gällande, och han kommer på nytt i konflikt med samhällets lagar och han blir gång på gång straffad och utsatt för de lidanden och besvärligheter som är förbundna med den undre världen, vilket till sist påverkar hans sinne och moraliska känsla. Genom lidandena förädlas han, får mer och mer

medlidande med sina offer, blir religiös i human eller kristen riktning. På detta sätt blir hans önskedrömmar också förvandlade i mer human riktning, vilken i sin tur präglar hans paradisiska eller andliga tillvaro, så att hans paradiset efter döden i motsvarande grad präglas av humanitet. Han får starkare och starkare önskedrömmar om att spela försvararen, hjälten, som räddar andra människor från banditer och rövare och liknande.

8. Den andra rövaren på korset får sin önskedröm uppfylld i sitt paradiset

En bild av detta hans nya tillstånd får vi genom den andra rövaren på korset. Han var ju redan så pass humant utvecklad att han fann det förkastligt att världsåterlösaren, det oskyldiga väsendet på korset vid sidan av honom, skulle straffas eller plågas, medan han tyckte det var helt riktigt att han själv såväl som den andra rövaren blev straffade. Ja, vi ser hur han tillrättavisar den första rövaren, liksom vi också får se att han längtar efter ett annat paradiset, en annan och bättre tillvaro. Han lägger ju hela denna sitt livs högsta önskan, denna sin djupaste hjärtesuck i sin bön till Kristus där han säger: "Herre, tänk på mig när du kommer till ditt rike." Och vi vet ju att Kristus lovade att uppfylla hans önskan med dessa ord: "I dag skall du vara med mig i paradiset."

Hur blev då detta paradiset? Denna rövare fick alltså fullständig frid i sitt sinne innan han dog. Hans ädla tankar om Kristus, tillsammans med hans ångerfullhet, utgjorde ett så starkt inträngande av högre energier, att det förde denna rövare till det för honom begripliga och därmed glädjefyllda paradiset. Vad kunde då vara glädjefullt för en sådan rövare, som i allra högsta grad var missnöjd med sig själv som rövare? Det paradiset som hans kamrat upplevde, kunde omöjligt skänka honom någon glädje. Nej, han fick lov att försöka vara en hjälte i den tillvaro som för honom hade blivit en önskedröm. Han upplevde sig själv som herre över sitt sinne, han upplevde övervinnandet av varje form av lust till att dräpa och mörda, ja, han fick till och med lov att uppleva sig själv som en barmhärtig samarier som hjälpte alla de som fallit offer för rövare. Han får glädjen att sköta om och vårda alla dessa av rövare lemlästade väsen, hjälpa alla som är förföljda. Han känner sig strålande lycklig, ty han befinner sig i kulminationen av uppfyllelsen av alla sina önskedrömmar. Men han kan med lätthet vara en barmhärtig samarier här, där alla lägre och ännu inte övervunna mentala eller psykiska företeelser hålls tillbaka i kraft av organförlamning genom skyddsänglarnas suggestion och således inte stör hans fantasi.

9. Paradisupplevelserna blir efter hand till döda klichéer

Då han endast kan uppleva de tillstånd som hans fantasi kan skapa, blir hans upplevelser också här till sist begränsade till en mängd upprepningar av samma upplevelser. Upplevelserna förlorar något av sitt intresse, blir till döda klichéer, ja, blir enformiga, och därmed är väsendet redan på väg bort från detta sitt paradiset. Men med sin ädlare eller humana inställning får det genom sin passage genom de högre sfärerna förmågan att uppleva delar av det riktiga människorikets första zoner,

det som på det fysiska planet är det stora idealet för jordmänniskorna. Och med denna upplevelse går väsendet in i en omedveten extas. I detta tillstånd passerar det visdomsriket och den gudomliga världen för att vakna upp i sin egen minnessfär eller salighetsriket, varifrån det så återigen föds in i den fysiska världen i den miljö och de förhållanden, som här kommer att vara förenliga med dess steg och öde, dess önskedrömmar om en fullkomligare fysisk tillvaroform.

10. Självmördaren Judas

Så kommer vi till självmördaren Judas. När allt det mörka var bortsuggererat eller avlägsnat från Judas psyke, vad fanns det då kvar? Ja, hans önskedröm var ju verkligen detta att vara Jesu lärjunge. Han får nu lov att uppleva glädjen i all den idealism och allt fullkomliggörande av lärjungeskapet, som han inte kunde praktisera på jorden på grund av sina egna idéers makt över honom i stället för världsåterlösarens. Men här, där han till hundra procent har överlämnat sitt liv till frälsaren och världsåterlösningen, får han lov att uppleva hur livet och mänskligheten kommer att formas, när världsåterlösarens stora visdom och sätt att vara praktiseras. Han genomlever det ända till den allra högsta form, som hans fantasi här är i stånd att manifestera. Hans ande fylls av all den energi som är helig. Och i denna heliga energi går han vidare och får lov att se in i det riktiga människorikets zoner, där man redan för länge sedan har uppnått att leva i kontakt med lagen för kärleken till nästan. När hans fantasi är uttömd, glider bilderna bort och en underbar extas leder honom genom visdomsriket och den gudomliga världen. Han vaknar så återigen i sin egen dagsmedvetna minnessfär, varifrån han så föds åter in i en miljö och en sfär, där han kan komma att tjäna den frälsare och den världsåterlösning, som han vid sitt senaste fysiska liv i sin nit och självmedvetenhet kom att skada.

11. Lärjungen Johannes, som "Herren älskade"

Så har vi lärjungen Johannes. Om honom vet vi, att han i motsats till de andra väsendena som vi har omnämnt, dog en naturlig död, vilket vill säga en död orsakad av ålderdom. Vi vet också att han omnämndes som den lärjunge som Jesus älskade. Det betyder naturligtvis inte att han favoriserades i förhållande till de andra lärjungarna, ty världsåterlösaren eller det invigda väsendets kärlek omfattar alla och har ingenting med favorisering att göra. Det betyder däremot att han var den av alla lärjungarna som stod närmast ett uppfyllande av kärlekslagen. Han var en lärjunge som hade övervunnit alla mörka skavanker, hetsighet, avund, svartsjuka och hat. Han var den lärjunge som stod Mästarens eget mentala tillstånd närmast. Han kunde varken dräpa eller såra sina medmänniskor. Då lika barn leka bäst, då de förstår varandra bäst, är det rimligt att denna lag också gjorde sig gällande mellan världsåterlösaren och hans lärjunge. Att Johannes i kraft av sin kärleksfulla inställning kunde förstå mer än de andra lärjungarna, är självklart. Att Jesus likaledes i kraft av lärjungens stora kärleksförmåga kunde anförtro honom ting som han ännu inte kunde avslöja för de andra, är likaså självklart. Att dessa båda väsen därför hade många

enrumssamtal eller var tillsammans mycket, blir helt naturligt. Därav orden ”den lärjunge som Herren älskade”. Vi vet att denna älskliga lärjunge fram till sin död uppmanade människorna att vara goda mot varandra. Och då han var gammal och inte förmådde mer, viskade han ändå orden: ”Mina barn, älska varandra.”

12. Skärseldsupplevelsen existerar inte för det mycket högt utvecklade väsendet

Att detta väsen inte har någon skärseldsupplevelse, inte har någonting som ska suggereras bort, blir uppenbart. Han går rakt in i sitt paradiset. Även hans upplevelse blir nu all den skönhet och kärlek, all den humanism och lycka, som hans fantasi över huvud taget kan skapa. Ett väsen som är så utvecklat har inte någon begränsad tankeförmåga eller primitiv fantasi. Han ser här helt obehindrat, i en därtill ägnad stimulerande atmosfär, hela mänskligheten i det strålande ljus, som den enligt världsåterlösningen en gång ska komma att utgöra. Han är här så långt framme i en skolad fantasi, att den inte hindrar honom att uppleva det verkliga människorikets sfärer, såsom det på den dåvarande tidpunkten redan gjorde sig gällande på klot som var långt före och därför på ett högre steg i utvecklingen än jordklotet. Han mottog här en förberedelse för en invigning. Och härifrån gick denna kärlekens apostel vidare fram genom visdomsriket med ett visst dagsmedvetande och också med dagsmedvetna glimtar av den gudomliga världen, för att härifrån, mättad av ljus, somna in i den extas varifrån han återigen via salighetsriket skulle vakna upp i livmodern i en ny fysisk tillvaro, i en miljö och medvetandesfär där han kunde motta kosmiska glimtar eller grader av invigning på det fysiska planet och som en följd av detta en förklarad tillvaro i fysiskt kött och blod.

13. Världsåterlösarens strålgans strålar än i dag ut över jorden

Så har vi då kvar världsåterlösaren, som dog på korset. Då han ju redan var ett väsen som hade nått invigningen i tidigare liv, var han ju redan här på det vakna, fysiska planet dagsmedveten i den andliga världen. Därför blev hans död en stor ljusmanifestation, som kastade sin strålgans inte endast ut över den dåvarande jorden, utan också fram genom århundraden av generationer, och som än i dag strålar med oförminskad styrka på sin tvåtusenåriga väg ut över jorden. Men människorna har helt enkelt vant sig vid ljuset, och därför verkar det inte längre så starkt. Då detta väsen var invigt, vilket vill säga var kosmiskt dagsmedvetet i livets alla sex sfärer, var det här inte tal om någon fantasiupplevelse, utan tvärtom en upplevelse av sfärernas realistiska fakta. Han gick till de andar som befann sig i förvaring och predikade för dem, alltså till de olyckliga andarna eller själarna i skärselden. Vi kan vara säkra på att han här har manifesterat en utomordentligt stor inspiration och kraft till alla de skyddsänglar, som var de olyckliga väsendenas hjälpare. Att han här mer än på någon annan plats har uttryckt sin kärlek med orden ”Jag har kommit för att finna och frälsa de förtappade”, är självklart. Att han här möter sin älskade lärjunge och befriar honom från hans vända, är likaså självklart. Och efter att ha

passerat alla de olyckliga väsendena, skulle världsåterlösaren gå vidare, men han glömde inte sina vänner på det vakna, fysiska planet. I detta tillstånd kan ett väsen, medan det ännu är så nära jordsfärens materia och fysiska våglängder, materialisera sig när de därtill gynnsamma förhållandena föreligger. Och världsåterlösaren visade sig för sina lärjungar bland annat en gång, då de var församlade och dörrarna var låsta eller reglade för judarna.

14. Kristus och andra världsfrälsare är närvarande på det fysiska planet i kraft av sitt medvetandes ljusgloria

Och efter att således ha styrkt inför sina vänner i fysiskt kött och blod att man mycket väl kan existera bortom en korsfästelse, bortom kött och blod, och därmed bekräftat det levande väsendets odödlighet, gick världsåterlösaren vidare upp mot visdomsriket och den gudomliga världen, där han, ett med Fadern, vaket dagsmedvetet upplevde hela den gudomliga världsplanen och därifrån genom etern fortsättningsvis kunde sända sitt strålände ljusflödes inspirerande kraft ner genom sfärerna till det jordiska planet, ner till den väldiga ljusvåg, som han där i form av sin visdom och sina eviga ord hade efterlämnat. Denna strålgans är ju en del av den andliga världens våglängder, som är rotfästa på det fysiska planet. Och i det högsta skiktet av denna sfär är världsåterlösaren, såväl som alla andra invigda eller kosmiskt medvetna väsen, vaket dagsmedvetet. Därför kunde han också säga: "Där två eller tre är samlade i mitt namn, är jag mitt ibland dem." Och detta är sant. Han är närvarande i kraft av sitt medvetandes ljusgloria. Men hans ljusgloria är ju hans andes materia. Och genom sin andes materia ger han sig tillkänna. Det är således inte omöjligt att få se Kristus, Buddha, Krishna eller någon annan av de stora världsfrälsarna, om man kan komma i tillräcklig kontakt med det oförfälskade skiktet av deras medvetande, vilket vill säga genom den verkliga kärleken till nästan.

15. Invigda väsen inkarnerar normalt inte i de lägre världarnas zoner

Men Kristus eller andra invigda väsen är alla väsen som har levt ut sina inkarnationer på jorden och normalt inte kommer att inkarnera där mer, därför att de helt enkelt har vuxit från detta klot. De har till fullo lagt de fysiska erfarenheterna som klotet kan erbjuda bakom sig. De inkarnerar därför i högre fysiska världar eller på klot, som i särskild grad är till för invigda väsen. Alltså klot som redan i dag representerar det fullkomliga fysiska tillstånd som jorden ännu inte har uppnått, och där människorna därför måste leva i krig och lidanden. De kosmiska eller invigda väsendena kan ju redan från det andliga planet eller i diskarnerat tillstånd besöka dessa världar, då de ju har en så hög andlig atmosfär, att den kommer på våglängd med de kosmiska planerna. När ett invigt väsen föds på jorden, är det endast för att fortplanta de högre andliga världarnas sfärer i jordmänniskomedvetandet. De kommer som missionärer till sådana lägre världars zoner för att genom kärleken till nästan leda människorna fram genom deras mörka öden, fram till fullkomligheten i sättet att vara och den härmed förbundna

odödlighetsupplevelsen och upplevelsen av Gudomen och deras identitet som söner av eller som varande ett med detta livets högsta upphov.

16. Ingen kan göra orätt, och ingen kan lida orätt

Så fantastiskt är alltså livet, att alla får sitt paradiset. Det eviga helvetet såväl som evig fördömmelse är endast fysiska väsens mörka fantasier. Detsamma gäller tron på en verklig död och tillintetgörande. Ingen kan dräpa, ingen kan göra orätt och ingen kan lida orätt. Vi har all upplevelse i våra egna händer. Vår identitet som gudason är alltså förbunden med det privilegium, att all vår upplevelse, dess form och räckvidd, dess färg och ljus fullständigt ligger i våra egna händer. Tillvaron blir precis i den grad det onda eller det goda, det ljus eller det mörker, som vi själva förmår att omforma den till att vara. Vi är ett med Gudomen och evigheten bakom livets gnistrande stråflöde.

Artikeln är en återgivning av ett manuskript som Martinus skrev som förberedelse till ett föredrag på Martinus Institut, söndagen den 27 februari 1949. Första gången publicerad i Kosmos nr 3/2014.

Torsdag

Döden och paradiset (Genom döden, kap. 6)

Detta att dö är ett stort gudomligt tillstånd

6.1. Det är ett mycket vanligt tillstånd att människor är rädda för att dö, och det är inte bara människor. Alla levande väsen har en viss ångest för att dö, och denna ångest har sin betydelse. På grund av denna ångest blir det tillstånd väsendena kommer in i efter döden långt härligare och långt bättre än den fysiska tillvaron, och därför är det alldeles utmärkt att denna ångest är knuten till väsendena.

I det följande ska vi nu få tillfälle att se, att detta att dö är ett stort gudomligt tillstånd, det är inte något man behöver vara rädd för. Det enda man behöver vara rädd för är sitt eget uppträdande.

För att förstå att man kan överleva döden, måste man förstå att den fysiska kroppen inte är den verkliga kroppen, utan bara en skapad realitet. En skapad realitet kan ju inte bestå varaktigt, den har sin början, sin kulmination, sin degeneration och sitt slut. En bil kan ju inte bestå evigt, ett hus kan inte bestå evigt. Allt som är skapat är således begränsat till en tidsrymd. Vår organism är således också en skapad realitet, och den är knuten till det verkliga andliga väsendet. Det verkliga livstillståndet är andligt. I realiteten är vi inte alls på det fysiska planet, vi lever i en tankevärld. Vi uppfattar den fysiska världen genom våra tankar, genom våra sinnen, och därigenom blir det hela till en tankevärld.

Vi ska vara här på det fysiska planet för att lära oss att tänka. Om vi inte vore här på det fysiska planet och fick alla de många upplevelserna och erfarenheterna, skulle vi inte kunna få någon som helst andlig

tillvaro. Utan att kunna tänka, kan man nämligen inte få någon andlig upplevelse.

Det fysiska planet är ett arbetsplan där vi lär oss att tänka

6.2. Man kan inte lära sig att tänka på det andliga planet, eftersom den andliga materien lystrar till tanken. På det fysiska planet kan man lära sig att tänka därför att den fysiska materien inte lystrar till tanken. Den fysiska materien är mycket trög.

Vi ska använda redskap, en konstnär ska använda redskap för att hugga ut en bild ur marmor eller för att måla bilder osv. I den fysiska världen är det också den omständigheten att när vi inte tänker logiskt, så sker det något obehagligt. Om ett hus inte är logiskt uppbyggt, kommer det inte att kunna stå, och likaså är det med många andra ting. Om de inte är logiskt uppbyggda, blir de ogynnsamma till sin natur. Det är på samma vis när människor ska vara kärleksfulla, då ska de också vara logiska, och det kan de bara lära sig på det fysiska planet, för här upplever vi obehagligheter när vi inte tänker riktigt. Där vi tänker fel, får vi det så kallade mörka ödet. Där vi tänker riktigt och tänker i kontakt med naturens skapelse, upplever vi behaglighet.

Därför börjar vår upplevelse här på det materiella planet, men detta tillstånd ska ju inte vara för evigt. Det kommer en tidpunkt då vi är färdiga och utlärd i att tänka, och då kommer vi att leva på det andliga planet som är ett mycket större område, och det är en mycket längre tidsrymd än vi har här på det fysiska planet.

Det fysiska planet är således mera ett arbetsplan med en tillvaro där vi till den grad måste uppleva både behag och obehag, såsom det också förebådades Adam och Eva. De skulle ju äta av kunskapens träd för att få förmåga att känna skillnad på gott och ont liksom Gud själv. Det är ju det som ska till, och därför är vi här på det materiella planet.

Jaget, övermedvetandet, undermedvetandet, dagsmedvetandet och nattmedvetandet

6.3. Vi har i oss en evig realitet som består av en evig kärna, jaget, och de eviga organen, som tillsammans med jaget bildar övermedvetandet. Till detta övermedvetande är det knutet ett undermedvetande, som består av ett dagsmedvetande och ett nattmedvetande.

Vi upplever genom dags- och nattmedvetandet. Vi lever i nattmedvetandet när vi sover, och vi lever i dagsmedvetandet när vi är vakna, och vi upplever således två slags tillvaro.

Vi är medvetna i den fysiska tillvaron när vi är vakna i den fysiska kroppen, och vi är medvetna i denna sovande tillvaro när vi är inne på det andliga planet, men vi kan inte minnas något av det vi upplever genom vår sovande tillvaro, vilket är mycket viktigt.

Om vi kunde minnas de realiteter vi upplever medan vi sover, skulle vi ju få också det att tänka på om dagen, när vi måste tänka på så mycket annat. En mängd människor är så att säga överbelastade om dagen, och om de även skulle ha tankematerialet från upplevelserna i det sovande tillståndet, skulle de ju inte alls kunna bestå, då skulle deras organismer inte alls kunna räcka till. Därför är vi indelade i två slags tillvaroformer.

Den fysiska och den andliga tillvaron

6.4. Varför ska det vara två slags tillvaro? För det första ska vi vara i en fysisk tillvaro för att just där kunna arbeta och skapa. Vi har vårt sätt att vara, och det är ju egentligen därigenom vi utvecklar oss. Genom vårt sätt att vara lär vi oss att göra det riktiga, och det är också genom det som vi gör det felaktiga när vi inte är tillräckligt kloka.

För det andra ska vi också ha en viss utbildning i den andliga tillvaron, som vi är i om natten när vi sover. Vi ska också uppleva och vara à jour med den andliga världen, för det skulle ju kunna hända att den fysiska organismen blir förstörd. Liksom varje annat skapat ting kan organismen bli förstörd eller oanvändbar genom en skada eller en olycka. Därför måste det levande väsendet i den fysiska världen ha en viss förmåga att kunna fortsätta på det andliga planet, och varje natt får vi träning i att kunna fortsätta i en andlig tillvaro. Vad den består av, ska vi senare komma tillbaka till, men tills vidare rör det sig om att människorna ska lära sig att tänka så att de skapar ett tankematerial, så att de får ett visst medvetandetillstånd.

När döden kommer som en befrielse

6.5. Många människor är mycket ångestfyllda inför att dö, men när döden kommer på rätt sätt, när en människa har levt sin tid ut och dör av ålderdom, och hon i övrigt inte har något ont i sitt medvetande, dör hon i regel på ett mycket stilla sätt.

Det är många människor som dör genom sjukdomar, de dör kanske genom långvariga lidandetillstånd med månader av smärtor, och för dem kommer döden som en befrielse.

Döden kommer också som en befrielse för många människor som är i krig. För soldater som är vid fronten och utsatta för mycket olyckliga tillstånd kommer döden också mycket ofta som en befrielse. När en soldat blir dräpt ögonblickligen, blir han ju befriad från att vara i detta helvete som det ofta är, och då är han på det andliga planet. På så vis kommer döden som en befrielse vid alla olyckor där kroppen är så skadad att den inte längre kan användas. Där kan man ju inte säga annat än att det också är gudomligt.

Men människorna är rädda för att dö därför att de inte vet om de fortsätter sin tillvaro, men de gör de ju absolut.

Drömmar kan verka ologiska vid övergången från sömnen till det vakna tillståndet

6.6. Ja, människorna fortsätter sin tillvaro efter döden, men har man då erfarenheter som visar på en sådan andlig tillvaro? Ja, det har man. Vi har alla upplevt att drömma. I drömmar kan vi uppleva ett tillstånd fullständigt som om vi var i vaket dagsmedvetet tillstånd på det fysiska planet, och likväl kan det ske under mycket kort tid, under några minuter kan man nästan uppleva årtionden. Men varifrån kommer dessa drömmar? Ja, de kommer inte från den fysiska organismen, ögonen är slutna och sinnena sover, men likafullt kan vi uppleva sådana realiteter.

I drömmar kan vi ofta uppleva något som verkar ologiskt, med det sker bara vid övergången från det andliga tillståndet till det vakna, där det blir hoptrasslat, eftersom det inte är ett naturligt tillstånd att komma ihåg det. Men det kan ju hända att brottstycken som är helt logiska slipper igenom. Det kan mycket väl också vara förutsägelser för personen i fråga.

Visioner där andliga gestalter kommer till synes

6.7. Sedan är det dessutom så, att visioner kan visa sig för människor. Man kan plötsligt se en gestalt, ja, det finns ju enskilda människor som har sett Kristus eller andra andliga gestalter. Dessa andliga gestalter kommer till synes, och så försvinner de igen. De är inte i någon fysisk organism, men de är där absolut, de har medvetande och de är levande och kan visa sig för människor.

Från Bibeln har vi ju också, att Kristus visade sig för sina lärjungar. Det var inte i en fysisk kropp, det var i en andlig kropp, och det visar således att man har fullt medvetande på det andliga planet; där kan man också handla, tänka, förstå, förnimma osv.

Det är också så, att när nu en människa ska dö, kan det även ske på det mest fantastiska sätt. Om det är en fredlig människa som inte har något dåligt samvete och inte har pinat och plågat andra människor, men har frid i sitt medvetande, så kan hon dö mycket, mycket fridfullt. En sådan människa kan till och med uppleva det som att himlen öppnar sig, och att hon kan möta sina kära som dött förut. Hon kan således möta andra väsen, och hon kan se en fantastisk värld, en helt hänförande värld i ett strålende ljus. Men det är inte alltid det går så.

När en människa dör med ondska och hat i medvetandet

6.8. En människa kan också vara i ett tillstånd där hon har dåligt samvete och bär hat eller agg till andra, och om hon dör under detta onda tillstånd, kan hon inte komma vidare så länge hon är i detta onda tillstånd. Vi ska komma ihåg att när människor dör här ifrån det fysiska planet, är det ju meningen att de ska fram till ett tillstånd där de upplever högsta behag, högsta idealtillstånd, högsta gudomliga förnimmelse och välbefinnande. Det ska alla väsen uppleva när de en gång dör. Men för att komma dit ska man gå igenom en process.

Den fromma människan, som dör normalt, har inte så mycket att gå igenom. Men den människa som dör med dåligt samvete och med hat till andra människor, ser bara onda ting, onda tankar. Hon ser inte en strålende himmel, hon hör inte fåglarna sjunga. Det är grått och grått och grått, det är inte dag och natt, och hon kan bara möta väsen med samma onda sinnelag.

Vi ska komma ihåg att den andliga världen är av elektrisk natur, den är av strålar och våglängder som ska passa in i varandra, och därför är väsendena åtskilda på ett annat sätt. På det andliga planet är de onda och de goda åtskilda, men här i den fysiska världen är alla människor sammanblandade, både onda och goda.

På det andliga planet blir man utskild från varandra. När en ond människa dör med hat och agg i medvetandet, har hon detta tanke-tillstånd med sig i sitt medvetande, och medvetandet formar ju

omgivningen. Den andliga materien lystrar till tanken, till skillnad från den fysiska som inte så lätt lystrar till tanken, och därför kan denna människa bara komma på våglängd med väsen av samma slag.

Det blir mörkt och trist och grått, och det är som ett evigt tillstånd. Där finns inte dag och natt, och där finns inte fåglar som sjunger. Där finns inget som uppmuntrar, och denna människa fortsätter att vara i detta tillstånd tills hon får en förmodan att det kanske evigt ska vara så. Hon kan aldrig möta annat än onda människor, onda väsen liksom hon själv, och hon upplever bara onda tankar och föreställningar. Men då sätts en automatfunktion i gång.

Den organiska bönestrukturen kommer i funktion i skärselden

6.9. Vi är alla försedda med en organisk struktur, genom vilken vi kan be till Gud. Denna organiska struktur med bönen har kanske varit ur funktion här på det materiella planet, där väsendet har varit materialist, men det betyder ingenting inne i detta tillstånd, som vi måste kalla skärselden. Där kommer denna bönestruktur eller denna organiska struktur åter i funktion.

När väsendet är olyckligt, ropar det på hjälp, och när det ropar på hjälp är det mottagligt för hjälp, och då skingras dessa mörka tankeskyar. Skyddsänglarna, som är väsen på det andliga planet, visar sig och kommer då väsendet till hjälp, så det blir fritaget eller befriat från de mörka tankarna.

Skyddsänglar lamslår talangkärnorna för mörka tankar

6.10. Med hjälp av skyddsänglar förs väsendet således ut ur de mörka tankeklimaten. De funktioner eller de talangkärnor, genom vilka det tidigare kunde manifesteras de mörka tankarna, blir lamslagna. När denna sida av medvetandet således blir lamslagen, kan det inte minnas de onda ting det har gjort, det kan inte minnas den fiendskap det har haft mot andra väsen. Allt som är mörkt och ont, all missunnsamhet, hat och bitterhet är borta. Kvar har väsendet bara den del av sitt medvetande med vilket det har gjort några kärleksfulla gärningar.

Alla människor har något gott i sig, och en sådan människa har ju också något som är kärleksfullt och gott, och det bildar då resten av hennes medvetande. Medvetandet har helt klart blivit något inskränkt.

När hela detta stora materiella, mörka område har avlägsnats, är medvetandet inte särskilt stort, men i gengäld är det strålande. Det finns inte något ont i medvetandet, det lyser och glittrar, och väsendet kan vara bland de högsta väsendena, det kan vara i de högsta världarna.

Det religiösa paradiset

6.11. De människor som i det dagliga livet är fromma, goda och kärleksfulla, har inte den mörka skärselden att gå igenom. Men de ska få sina materialistiska talangkärnor lamslagna så att de blir rent andliga. Men vad sker då när de blir rent andliga? Jo, från Bibeln har vi ju lärt att Gud sitter på sin tron med den heliga anden och Kristus vid sin sida, och när människor dör med denna fundamentala uppfattning kommer de till ett sådant religiöst område där de verkligen får tillfälle att se en sådan

tron och sådana gestalter, men det är ju bara kollektiva tankebilder. De får tillfälle att se allt det de trodde på, och tillfälle att komma samman med människor av samma slag. Men vi måste förstå att det inte är alla som kommer till ett sådant område, det är bara de som tror på denna form av religiositet, och det finns ju många andra former av religiositet. När de primitiva naturmänniskorna dör, kommer de till en annan form av paradiset.

Vi kan också gå tillbaka till vikingarna och deras gudar i Valhall. Det rör sig inte om att vara god och kärleksfull, där gällde det att vara överlägsen med makt, att dräpa och själv bli dräpt för att komma till Valhall, som ju också var ett slags paradiset. Sådan var deras uppfattning, sådan måste himlen vara, och dessa hjältar kom då till detta blodiga gudahem där de fick fläsk och mjöd och upplevde allt detta som ett paradiset.

Vi har ju också läst om att indianerna har sina eviga jaktmarker. Det rör sig ju om att väsendena kommer fram till det område som är deras högsta hobby, som är det käraste för dem, som de har mest lust till och som ger dem mest glädje.

Den moderna människans paradiset

6.12. Man måste därför räkna med att upplevelsen av paradiset på det andliga planet är mycket individuell. Det kommer an på vilka föreställningar man har skapat sig, och det kommer också an på vilken hobby man har.

Den moderna människan av i dag, till exempel den moderna vetenskapsmannen, är kanske mycket materialistisk, men det betyder ju inte annat än att vederbörande också kommer fram till sitt paradiset. Det finns ju ett paradiset för alla möjliga tänkbara manifestationsformer.

Denna moderna vetenskapsman kan kanske vara arkeolog, och på det andliga planet blir han då förd tillbaka i tiden, där han får se de ting som han på det jordiska planet kanske bara har sett som ruiner, men som han här kan få se i deras tidigare naturliga tillstånd, så att han får ett intryck av de områden som han på det fysiska planet höll på att utforska. Det gagnar honom när han föds igen. Då kan han intuitivt uppleva några av dessa upplevelser som han har haft på det andliga planet.

Om man är religiös, om man är kristen, som det heter, ja, då har man ju också ett område med det religiösa, där man kan vara med om religiösa sammankomster eller religiösa möten.

Men vi måste förstå att det inte alltid är det religiösa som är deras hobby, och då blir det religiösa inte deras paradiset, det blir en bisak. Deras paradiset blir alltså det som de i hög grad har odlat på det materiella planet. Det kan som sagt vara vetenskap, men det kan också vara konstnärliga manifestationer. På dessa höjder inne på det andliga planet är de fria från allt det onda. De kan inte tänka onda tankar, de kan inte göra varandra illa, där är paradiset renodlat.

Om människorna kunde ta sin dåliga och ofärdiga natur med in på detta andliga plan, ja, då skulle det ju vara precis som här på det fysiska planet, men därinne är allt renodlat. De som har varit dödsfiender på det materiella planet kan inte minnas något av det. Den sidan av deras natur

är lamslagen, den är försatt i stillestånd, och de kan inte minnas att de har varit dödsfiender. Men de kan minnas den gång de har varit goda vänner; allt det goda och behagliga de har haft tillsammans strålar och gnistrar. Det kan de minnas där inne, och därför är det ett tillstånd av strålende ljus.

På det andliga planet använder man inte händer och fötter, man använder sin tanke

6.13. På det andliga planet kan människorna odla sin konst, och de får också tillfälle att upptäcka en helt annan form av tillvaro, ett helt annat manifestationssätt. Inne på detta gudomliga plan ska man inte ha händer och fötter, man ska inte vandra, där finns inga avstånd, där finns endast tillstånd. Man använder inte händer och fötter, man använder sin tanke, och därför handlar det ju om hur mycket man har lärt sig tänka på det materiella planet, och hur duktig man är på att tänka riktigt, och därmed är ens kvalifikationer nu inne på ljusets plan.

En konstnär som på det materiella planet kan måla geniala konstverk i ett fullständigt genialt tillstånd, kan med det tänkesätt som han fått utbildat på det fysiska planet trolle fram landskap i naturligt tillstånd inne på det andliga planet. Ett landskap kan gå milsvitt ut i atmosfären med snöklädda fjäll, det kan vara med städer, och det kan vara med skogar och floder osv. Det framstår inte som något som är målat på en duk, utan det står fritt ute i atmosfären så länge konstnären håller fast det med sin tanke. Nu är det ju inte alla som kan tänka så högt, det kan bara genierna. Detsamma gäller ju också musik, där inne kan de skapa den mest strålende musik med sina tankar. Det kommer till uttryck i den andliga världen.

Talet är inte nödvändigt för tankarna står där i andlig materia

6.14. Där finns vanliga människor, arbetsmänniskor som inte har fått lära sig så mycket, som ännu inte har blivit konstnärer osv., men de kan också tänka, och deras tankar står också inne i den andliga världen när de uttrycker sig. Där är talet överflödigt, för det man tänker står där i den andliga materien. Även om man talar, har motparten redan fattat vad man tänker innan man får det sagt. Här i den fysiska världen talar vi ofullkomligt, här överför vi våra tankar indirekt. Vi ska alltså använda ett språk för att kunna överföra våra tankar till vår nästa, men det behöver man inte på det andliga planet.

Men det är ju bra att vi har skapat ett språk så att vi kan överföra våra tankar till varandra. Vi ser ju strax att om det är ett språk vi inte kan, då kan vi inte förstå vår nästa. Men i den andliga världen är ett språk inte nödvändigt, där är tanken gestaltad i materien och skiftar lika snabbt som vi själva skiftar tankar, och där kommer det då an på hur vackra tankar vi har.

Tankarna rättar sig ju också efter den karaktär man har, och när man har kommit upp på detta kärlekens plan, ja, då är ju alla tankar vackra, men alla är inte lika fullkomliga. Alla är inte lika geniala som de människor som har nått fullkomlighet.

Det som är en människas hobby blir hennes paradiset

6.15. De människor som en gång har nått fram till att bli människan som Guds avbild, och som är hemmahörande inne på dessa plan, har ju den högsta manifestationsförmågan. Men de människor som kommer härifrån jorden och ska tillbaka igen, är bara gäster, om jag så får säga, och de kan ju inte manifestera ett så stort område. Men på det andliga planet når de upp till den höjd och till den grad av manifestation av konstnärliga förmågor som de har uppnått här i den fysiska världen.

Det som har blivit deras hobby, blir deras paradiset. Det är inte alltid som det är det religiösa som är paradiset, såsom man egentligen hade trott. Man skulle ju tro, och man skulle vara sådan och sådan för att komma till paradiset, men det är inte riktigt. Det är inte alla människor som har det religiösa som en hobby, och då skulle det ju inte bli något paradiset, då skulle det bli något som var tråkigt. Om de har en hobby som är starkare än det religiösa, kommer den till uttryck, och då är det den som de kommer att uppleva. Även den högsta fullkomligheten manifesteras i den andliga världen, och de avlidna människorna kan använda något av det, beroende på hur utvecklade de är.

I den andliga världen finns det inga avstånd, utan bara tillstånd

6.16. Inne i den andliga världen behöver man inte ha flygande tefat för att komma ut till andra planeter i världsrymden. Därinne finns det inga avstånd, där finns det bara tillstånd, vilket alltså innebär våglängder. För att komma i kontakt med en planet ska man komma på våglängd med den, och då visar den sig och uppstår i andlig materia, så att man kan iaktta den som om man vore på den. Allting kommer till en, man ska inte resa i rummet för att komma till något som helst. Ja, alla realistiska föremål i världsrymden har utstrålningar. Dessa utstrålningar vibrerar så att säga över hela världsalltet på så vis att man kan komma i kontakt med ett väsen var det än befinner sig. På samma sätt är det med klot, vintergator och andra företeelser i världsrymden, där betyder avstånd ingenting, för där finns inga avstånd, det är bara tillstånd, och där kan man uppleva i en långt högre grad än man kan här på det fysiska planet. Men på det andliga planet kan man inte uppleva eller skapa mer fullkomligt än man har utvecklat sin tankeförmåga till här på det fysiska planet.

Den jordbundna människan får också sitt paradiset

6.17. När man dör från det fysiska planet, kommer man ju till andra tillstånd på det andliga planet. Där kan finnas människor som till den grad är bundna till det materiella planet, bundna till gods och guld. De har ju svårt att komma vidare, men de kommer också att uppleva det som är deras hobby. Man kan tänka sig en människa som är en väldig girigbuk, som skrapar ihop pengar och inte törs ge ut ett öre, men det är ju hans hobby, han ska också ha sitt paradiset, och det får han också.

Om han har dåligt samvete och liknande, får han uppleva att pengarna rinner ifrån honom, att han inte kan hålla kvar dem. Om han är en människa som till den grad inte har någon kärlek till nästan, får han således en skärseld, varvid han bringas ut ur detta materiella tillstånd så

att han kommer in på det som är det mest kärleksfulla han har kunnat prestera. Alltsammans sker i kraft av den karaktär vi har, och det är bestämmande för vad vi kan komma att uppleva av ljus och glädje på det andliga planet.

Finns det äktenskap och sexualliv på det andliga planet?

6.18. Det är många som frågar om man gifter sig, om det finns något sexualliv på det andliga planet. Ja, där finns i varje fall en njutning som långt överstrålar det sexuella på det materiella planet, för på det andliga planet har Guds ande en mycket högre utstrålning än den har på det fysiska planet, där Guds ande bara kommer till utstrålning genom väsendenas korta parningsakt och genom de så kallade Guds ord.

På det andliga planet är allt det materiella, det mörka, det onda och bittra, bortskuret, och kvar är endast Guds ande i sin rena form, så att alla människor kan njuta av varandra. Det är en njutning att hälsa på varandra, det är en njutning att omfamna varandra, det är en njutning med alla smekningar. Det ger en vällust, en behagsförnimmelse som långt överstrålar det som kan äga rum här på det materiella planet, så det är inte något tråkigt tillstånd man kommer in i när man lämnar det fysiska planet.

Upplevelsen i den andliga världen avhänger av hur man dör

6.19. Upplevelsen i den andliga världen är mycket beroende av när man dör. Man kan ju dö i vaggan som ett litet spädbarn, man kan dö som halv vuxen människa, som vuxen människa, och som nämnts som en gammal människa.

När ett barn dör i späad ålder, har det genom sin födelse just levt ut det andliga tillståndet och är nu moget att födas på det fysiska planet. Men eftersom kroppen nu på ett eller annat sätt har blivit förstörd eller inte kan längre, och barnet dör, ja, då ska det börja från början och åter skapa en ny kropp. Men det går mycket snabbt, ett sådant litet väsen kan komma tillbaka efter ett halvt, ett helt eller två år.

Soldater som dör vid fronten, kan komma tillbaka på en fem sex sju år. Vi ska ju komma ihåg, att varje gång en människa föds här på det materiella planet på jorden har hon just levt ut allt som hon kunde leva ut på det andliga planet.

När en människa har levt ut allt som hon har upplevt i det förra livet, har hon inte mer att uppleva på det andliga planet, och då ska hon födas för att åter få nya erfarenheter, nya upplevelser, och för att utvidga sitt medvetande för att därefter kunna uppleva nya fält på det andliga planet. Men de som dör så snart har ju inte så många nya fält.

När en gammal människa dör, har hon många år bakom sig, och kan därför vara på det andliga planet i upp till hundra år, medan andra som dör som soldater eller i den åldern kan komma tillbaka mycketsnart. Det ska även tillfogas att om man är mycket materialistisk, kommer man också tillbaka mycket snart. Är man mycket andlig, kan man vara på det andliga planet mycket länge.

Fredag

Döden och paradiset, forts. (*Genom döden*, kap. 6)

Den fysiska organismen kan inte vara för evigt

6.20 Vi ser att det således är två tillvaroformer, och de är båda absolut nödvändiga. Om den fysiska organismen inte dog, skulle vi aldrig någonsin komma att utveckla oss. Den fysiska organismen kan ju inte fortsätta att vara sinnesduglig.

Organismen är en skapad realitet som också är sammansatt av mängder av levande väsen, och dessa levande väsen kan inte fortsätta att vara i samma organism, de utvecklar sig ju också och ska vidare i sina banor. Därför kan vi inte ha en organism som är evig. Vi kan ju heller inte skapa en bil som är evig, vi kan inte skapa något materiellt ting som varar evigt. Därför kan vi bara få en organism som är ändlig och som måste förgå. Men det är ju också helt gudomligt. Efter hand som vi utvecklar oss och får ny begåvning, får nya förmågor och sinnen, måste vi ju också ha en ny organism.

Hur skulle vi som människor kunna fortsätta att vara i en fiskkropp? Vi kan heller inte som tänkande väsen vara i en växtorganism eller en djurorganism. Vi kan inte fortsätta att vara i en lejonorganism eller i en san-människas organism. Efter hand som medvetandet utvecklar sig i ande och kultur, måste det ha en organism genom vilken det kan manifesteras sitt medvetandetillstånd, och det är ju också det som sker.

Genom återfödelse förbättras organismen i takt med medvetandets förbättring

6.21. Men vi skulle ju inte kunna få en ny organism om det inte vore dessa avbrott med återfödelse. När organismen dör, kan väsendet få en upplevelse på det andliga planet, där det närmast får ett slags vilotillstånd och mognar till att födas igen, för att så åter utveckla sig vidare på det nya planet. Varje gång det är på det andliga planet och ska ha en ny organism, förbättras den nya organismen alltefter den medvetandeförbättring väsendet har fått i sitt senaste liv.

Vi kan inte utveckla organismen till fullkomlighet i ett och samma liv i den fysiska världen. Vi kan lära oss en hel del här och träna upp oss genom vissa övningar osv., men vi kan inte träna upp organen fullkomligt. När vi har tränat upp en viss förmåga här på det materiella planet, kommer det i den nya organismen att finnas ett särskilt organ, en talangkärna, genom vilken det hela försiggår med stor lätthet och automatik.

Det är alltså sådana ting som också måste ske genom inkarnationen för att vi ska få kroppen förnyad. Det vore ju inte bra om vi inte kunde få det, för då skulle vi inte kunna få högre utvecklade kroppar, och då skulle vi också fortsätta att vara i de nuvarande kropparna, som ännu är mycket ofullkomliga i förhållande till vad de kommer att bli när de blir redskap för människan som Guds avbild. Nu är människokropparna fortfarande i mycket stor utsträckning däggdjurskroppar, men det är ju

inte meningen att människorna ska fortsätta att vara däggdjur. De kommer att bli gudomliga väsen som är högt höjda över detta tillstånd, så att de kommer upp i det gudomliga tillstånd där Guds ande på annorlunda, stora höjder kan upplevas.

På det andliga planet får väsendet en gudomlig stimulans till att födas på nytt och utveckla sig vidare

6.22. Den andliga världen kommer således att vara ett vilotillstånd, ett ljusets tillstånd, ett glädjens tillstånd, där man kan se så fullständigt gudomliga och fantastiska ting att de inte kan beskrivas. Jag kan inte med min fantasi överdriva det om jag skulle beskriva de andliga världarna med all den kraft jag har. Med de bildskapelser som jag skulle kunna göra, skulle jag inte kunna överdriva den skönhet, den glädje, den natur, som är på det andliga planet, om jag följde logiken. Men jag försöker göra det så gott jag kan, och jag kan bara säga, att det andliga planet är ett strålande tillstånd för urfolk, för förbrytare och helgon, alla får sina hobbytillstånd, alla får sin strålande upplevelse av det gudomliga ljuset. Alla får förnimma Gudomen genom den högsta elden på det andliga planet i långt större utsträckning än vi känner till här.

Därför ger det andliga planet väsendena en kolossal gudomlig stimulans till att födas på nytt. När de på det gudomliga planet når upp till detta tillstånd, där de ska börja födas på nytt, är det många som är så utvecklade att de kan få veta vad de nu ska ned till, vilket öde de får i det kommande livet, och där uppifrån tar de med glädje emot det, även om det är ett mörkt öde.

Där uppifrån ser människan hur gudomligt hon kommer att förändras så att hon blir ännu mer fullkomlig. Och på de områden där människan ännu är mindre fullkomlig, kan hon ju bara vara lycklig och glad över att få se att hon ska ned och bli fullkomlig. Människan kan inte bli fullkomlig på det andliga planet, men hon kan njuta och glädjas över det tillstånd hon har nått på det materiella planet. Men ska hon vidare, så ska hon ned på det materiella planet för att kunna utveckla nya förmågor, nya sinnen och nya upplevelsetillstånd.

När döden är en strålande befrielse och en gudomlig upplevelse

6.23. Överallt kan man se att där kärleken finns, blir allt mycket lätt. Vi ser också här, att även om människor inte är kärleksfulla på det materiella planet, även om de är onda och hämndgiriga, får de ändå sin upplevelse av det högsta ljuset på det gudomliga planet. Detta att tro att någon skulle vara förtappad, att någon ska brinna evigt i helvetet och allt detta som man har lärt som barn och som många människor tror på, är rent struntprat. Det handlar om att komma bort från sådana dåraktiga tillstånd och göra klart för sig att man ingenting har att frukta.

Döden är en gudomlig, strålande välsignelse för den sjuke, för den som lider av smärta och för den vars kropp har blivit ett vrak, där kommer döden som en strålade befrielse. För den människa som når sin ålderdom, kommer döden också som en befrielse och blir en strålande gudomlig upplevelse. Och även om man dör som barn, kommer döden som en gudomlig upplevelse.

Det finns inget som helst att vara rädd för, såvida man har goda tankar. Har man onda tankar, ja då är det ju besvärligare. Har man vant sig vid perversa vanor, vant sig att dricka alkohol och sådant, ja, då blir det ju lite svårare. Varför är det svårare? Jo, därför att det är mycket svårare för skyddsänglarna att vända en människa till att komma bort från dessa vanor och få dem avstängda, så att hon kan komma in på det rena andliga planet. Därför ser vi också här hur gott det är att leva i kontakt med kärleken – inte bara inför medmänniskorna, utan också inför sin egen organism genom att inte vanhelga den med orena njutningar och genom att inte förstöra den med giftämnen, tobaksrökning osv.

När vi sover, är det en gudomlig tillgång att vara tillsammans med dem som har gått över på det andliga planet

6.24. Vi ser hur det hela är uppbyggt, hur kärleken är universums grundton. Om man verkligen tränar upp sig, verkligen har öga för det, verkligen förstår det, och man vänjer sig av med allt som man annars brukade ösa ut över sin nästa, och man i stället vänder allt detta till förlåtelse, ja, då blir livet så gudomligt behagligt – även här på det materiella planet.

Det finns ingenting att vara rädd för, men jag ska gärna medge att det är svårt för två människor som tycker om varandra – om den ena ska dö i ung ålder, blir det ju en saknad. Men också det uppvägs i och med att båda två har en tidpunkt då de är tillsammans på det andliga planet. Det är dåraktigt att tro, att för att en människa dör härifrån detta plan, ja, då har man inte alls någon förbindelse med denna människa. Tvärtom, om natten när man sover kan man kommunicera och vara tillsammans med denna människa, såvida hon nu inte är alltför mycket i skärselden. Det är en väldig gudomlig tillgång att vi har samvaro med dem som har gått över på det andliga planet.

Det är till och med många av dem på det andliga planet som är med om att beskydda oss här på det materiella planet. Det är många föräldrar som är döda och är med om att beskydda sina barn, så är det hela ordnat.

För den fullkomliga människan är den andliga världen strålande underbar

6.25. Ingenstans i den gudomliga världsplanen finns mörka hål, där det inte är kärleken som dominerar och leder, och det är ju det man måste komma in på. Det är den högsta elden som för allting upp till att bli människan som Guds avbild, och det innebär alltså att hon då är fullständigt färdig.

Den fullkomliga människan kan inte tänka onda tankar, allt är ljus och kärlek, och därför har hon också fått kosmiskt medvetande. När människan är färdig, ska hon inte längre födas på det materiella planet. Döden existerar inte längre för det väsen som kan gå in på det andliga planet, och då är det inte på detta plans lägsta zon, utan det är i de allra högsta sfärerna där den allra högsta gudomliga maktens manifestation

äger rum, där Guds kärleksskapelse i högsta grad existerar som stora, fullständigt strålande underverk.

Vi har sett fina bilder av fotograferade kristaller, men jag måste säga att på det andliga planet finns avbildningar av strålformer som vi inte har någon aning om. Där är utstrålning från hela världsrymden, kloten har sin utstrålning osv. I den andliga världen finns sinnen med vilka man kan se dessa utstrålningar i deras strålande färger.

Tänk, att man kan se kloten, man kan se avlägsna världar utan kikare och utan något, bara genom sin tankekoncentration. Om den är upp-tränad till det, kan man iaktta månen som om man går på den, man kan iaktta Venus, man kan gå genom solens brinnande eld – utan att ta skada. Denna tillvaroform är så gudomlig och så överlägsen den jordiska tillvaroformen, att man inte kan överdriva det eller tillfoga något, när man håller sig till det som är logiskt.

Alla kommer till paradiset, det finns inget straff

6.26. Därför menar jag att ni härigenom måste kunna känna, att när allt är så strålande, så finns det inte något att vara rädd för. Det enda man behöver vara rädd för är sitt eget sätt att vara, för det är mycket avgörande.

Det handlar om att vårt eget sätt att vara hela tiden är kärleksfullt, och att vi tränar upp oss till att förlåta vår nästa. Det heter ju att man ska älska sin nästa som sig själv, men det kan man bara göra så långt man nu har förmåga och är utvecklad till det, och mer krävs ju inte heller.

Som sagt kommer även förbrytare till paradiset, för det är inte så att de blir utestängda, att de ska straffas på det sättet. Det finns inget straff. De kommer tillbaka hit till jorden och ska ta emot återgäldningen eller verkningarna av sina misstag och av det onda de har gjort. Men i den andliga världen finns det bara ljus och ljus och åter ljus.

Om natten kan vi vara tillsammans med anhöriga i den andliga världen

6.27. När människorna dör, kommer de i början i den andliga världen att ha mycket samvaro med sina anhöriga på det fysiska planet, mycket mer än människorna själva tänker, för det är ju ett tillstånd de inte kan minnas. Om vi kunde minnas vad vi upplever om natten, skulle det vara allmänt känt att vi var tillsammans med våra anhöriga på det andliga planet.

Vi kan således se att allt detta med att dö är en gudomlig välsignelse. Det är ju bäst att man lever hela livet ut. Det är ju alltid ledsamt att man dör genom olyckor, skador osv. Det sker endast därför att man får karma när man inte lever helt riktigt. När man inte är i kontakt med lagarna, får man ju karma, och denna karma ska upplevas på jorden, på det fysiska planet, och inte på det andliga planet.

Som tidigare nämnts, kan det dock vara obehagligt att komma in på det andliga planet med ett ont sinnelag, men det är bara en tillfällig förberedelse eller ett övergångstillstånd till det högre andliga planet.

Kärleken är universums grundton

6.28. Således ser man också här hur kärleken gör sig gällande överallt. Den människa som vänjer sig vid att förstå att hon ska förlåta sin nästa, inte bara sju utan sjuttiosju gånger, börjar också märka saligheten här. Hon börjar få himmelriket infört i sitt eget inre.

Det gäller särskilt att man kommer bort från de tankar där det finns människor som man har något emot, och som man inte tycker om. De människor man inte tycker om, är de som man ska försöka komma fram till att tycka om. Det vill säga att det ju inte är säkert att man kan gå och bli vän med dem, för de vill kanske inte ha något med en att göra. Men man har rätt att i sitt medvetande tänka kärleksfullt på dem och komma till förståelse av varför de är sådana, och då förlåter man dem också gärna.

Den andliga vetenskapen existerar just för att man genom den ska kunna komma till insikt om vad som är gott och vad som är ont. Det är ju det som man i särskild grad ska lära sig. I mina analyser har jag visat att kärleken är universums grundton, och när man nu tar i beaktande att alla levande väsen, djur, människor, banditer, rånare, mördare eller helgon, alla kommer att uppleva saligheten i Guds andes strålföde på det andliga planet, då kan man ju bara säga att kärleken är det absolut enda nödvändiga. Och med kärleken i sitt sinne, ja, då är döden ju en gudomlig välsignelse, likaväl som livet är det. Man kan bara lovprisa Gudomen för att man har fått lov att uppleva allt detta.

Föredrag av Martinus hållet den 18/7 1966 i Martinus Center Klint.